

Devrim ve İhanet

7 Kasım 1917, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin gerçekleştiği tarih. Lenin'in işareti ile ayaklandı partizan. Üzerinden tam 103 yıl geçmiş. Ekim Devrimi dünyanın çehresini değiştirdi. Yeni bir çağ açtı. İnsanın insan tarafından sömürülmediği bir dünyanın kapısı açıldı. Nüfusun çoğunluğu, işçiler, emekçiler, köylüler, yoksullar iktidara geldi. İşçi-Köylü-Asker Sovyetleri'nin yönetiminde işçi sınıfının devleti kuruldu.

Birinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde Alman donanmasının bahriyelileri kaybedilmiş bir savaş için verilecek canlarının olmadığını ilan ederek, 3-4 Kasım 1918'de Kiel ve Wilhelmshaven'da gemilere kızıl bayraklar çekerek devrim ateşini yaktılar. Ekim Devrimi'nin etkisiyle zaten ülkenin pek çok kentine yayılan sosyalist devrim isteği, kısa sürede bütün Almanya'yı sardı. Pek çok kentte İşçi-Asker Konseyleri kuruldu, yönetime el konuldu. 9 Kasım 1918. Berlin'de milyonlarca işçi ve emekçi sokaklara çıktı. Almanya Kasım Devrimi'nin tarihi. Almanya Komünist Partisi KPD öncülüğünde işçi sınıfının dünyanın çehresini bir kez daha değiştirmeye yöneldiği tarih. KPD Başkanı Karl Liebknecht Berlin Sarayı'nın balkonundan Sosyalist Cumhuriyet çağrısı yaptı. Alman sosyal demokrat parti SPD Kral Kaiser Wilhelm ile anlaşarak devrimi bastırdı. Ocak 1919'da da aynı sosyal demokrat yönetim KPD önderleri Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'i hunharca katletti.

Almanya'da devrim burjuvazinin uzatmalı kolu sosyal demokratlar tarafından ihanete uğramasaydı dünyanın çehresi bir kez daha değişecekti. Almanya gibi sanayileşmiş bir ülkede devrimin gerçekleşmesi Sovyet devrimini ve dünya devrim sürecini kuşkusuz ki daha farklı ilerletecekti.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 103'cü, Almanya Kasım Devrimi'nin 102'ci yılında, hem bu devrimlerden gerekli dersleri çıkarmak, ve aynı zamanda Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen karşı-devrimin derslerini doğru anlamının önemi büyüktür. Kasım Alman Devrimi'ni ihanete uğratan sosyal demokratlar, Sovyetler Birliği'ndeki karşı devrimin gerçekleşmesinde de ciddi rol oynamışlardır. Bu gerçekleri araştırmalı, öğrenmeli ve bilinçe çıkarmalıyız. Dostlarımızı ve düşmanlarımızı iyi tanımalıyız.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 7 Kasım 2019 Tarihli Açıklaması

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 103üncü

Yılında Çıkardığımız

Sonuçlar ve Görevlerimiz...

Yüz üç sene önce bugün Rusya'da dünyanın ilk sosyalist devrimi gerçekleşti. Dünyanın ilk işçi köylü devleti kuruldu. Bu devrim dünyada yeni bir çağ açtı. Kapitalizm'den Sosyalizm'e Geçiş Çağı. Bu cümle salt bir kelime dizimi değildir. Derin bir anlamı vardır.

İşçi sınıfının ve onun öncü politik örgütü önderliğinde gerçekleştirilen devrim işçi, köylü ve asker Sovyetlerinin her kademedeki yönetimi ele almasını getirdi. Mahalle, köy ve işletme Sovyetleri temelinde en küçük üretim ve yerleşim birimine kadar dayanan yönetim biçiminin en tepesinde 1936 yılında oluşturulan Yüksek Sovyet vardı. Tüm Sovyet Cumhuriyetleri'nin de Cumhuriyet Sovyetleri bu organda temsil edilirdi. Yüksek Sovyet'in kendi içinden seçtiği Yüksek Sovyet Prezidyumu da Hükümet işlevini görüyordu.

Devrimin öncü politik gücü Komünist Parti'si aşağıdan yukarı ve yukarıdan aşağıya bütün Sovyet kurumları içinde politik yönlendiriciliğini yaşama geçiriyor, parti politikalarının uygulanmasını sağlıyordu. Ülkede ve tüm cumhuriyetlerde aktif politik bir yapı kurulmuştu.

Proletarya Diktatörlüğü, bugün kimilerinin karalamaya çalıştığı gibi Parti'nin zoru ve dayatmaları ile uygulanmıyordu. Tartışma, ikna sonucunda kollektif ve çoğunluk ile karar alma süreçleri işliyordu. Demokratik santralizm (merkeziyetçilik) olarak adlandırdığımız ilke işletiliyordu. Devlet organları, iktidar organları ve Parti organlarının çalışmaları bir uyum içinde yürütülüyor, her üç güç birbirinin işlevine saygı duyuyordu. Lenin tarafından geliştirilen Rusya koşullarına uygun bu yönetim biçimi, Stalin döneminde de aynı şekilde, hatta geliştirilerek sürdürüldü.

Sosyalist demokrasinin karşı-devrimci saldırılar altında uygulanabilecek en mükemmel biçimi Sovyetler Birliği'nde uygulanıyordu. 1945-1949 II. Dünya Savaşı, veya Sovyetler'de adlandırıldığı gibi "Büyük Anayurt Savaşı" koşullarında dahi bu ilkelerden taviz verilmedi. Bu uygulama 1953 yılında Stalin'in ölümüne dek tavizsiz olarak yaşama geçirildi.

1953 yılından itibaren Parti, Devlet ve Sovyetler arasındaki ilişkide dengesizlikler baş göstermeye ve süreç içinde Parti'nin merkezde olduğu bir yönetim biçimi oturmaya başladı. Parti tabii ki her zaman merkezde olmalıydı. Ancak politik yönlendiricilik olarak olması farklı, daha sonraki yıllarda olduğu gibi devlet ve sovyet organlarını aşarak her konuya müdahil olması farklı sonuçlar doğurdu. Bütün bu süreçler sonucunda yönetim yapısı bürokratikleşti, devrim ruhu giderek zayıfladı ve hepimizin izlediği gibi 1991 yılında son hamlede karşı-devrime karşı duranlar sayısal olarak azınlıkta kaldılar. Bunun kuşkusuz farklı nedenleri de vardı ama asıl olan sistemde yaşanan revizyon ve sonucundaki bürokratikleşmedir.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin önemini hiç kimse yok edemez. Çünkü, daha sonra yapılan yanlışlar teorik ve ideolojik temelli değil, parti ve devlet yöneticilerinin politik hatalarından kaynaklanmıştır. Canlı Parti organizması, canlı toplumsal örgütlülük dinamikleri yok edilmiştir. Bunlar, Marksizm-Leninizm'in eksiklikleri veya Lenin ve Stalin'in yanlışlıkları değil, daha sonra parti ve devlet yönetiminde görev alanların hatalarıdır.

Devrim'in 103'cü yılını karşıladığımız bu günde, maalesef hiç hoş olmayan bu noktaları ele almak zorunda kaldık. Çünkü, bu eksikliklere değinerek, onlardan sonuçlar çıkararak görevlerimizi tarif etmek ve mücadelemizi yönlendirmek zorundayız. Eğer başından beri her şey yanlış olsaydı, Sovyetler Birliği 1953 yılına kadar elde ettiği kazanımlar ile 1991 yılına kadar yaşayamazdı. Daha da ileri giderek iddia ediyoruz ki; Sovyet Sosyalizmi'nin kuruluş döneminde gerçekleştirilen tüm alt yapı, teknoloji ve sanayi yatırımları olmasaydı,

İV. KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EKİM 2019 - 29 OCAK 2020

Genç Kadın ve Erkek İşçiler, 100. Yılda Parti Saflarına!

Değerli Yoldaşlar!

Hamlemizin başlangıç yazısında da ele aldığımız gibi, Partimizin 100. Yılında odaklandığımız temel konu genç işçi ve emekçiler arasında örgütlenme görevidir. Genç kadın ve erkek işçilerin örgütlenmesi alanında, özellikle sınıf savaşımının yükseliş döneminde olmadığı bir ortamda yeni deneyler geliştirmek gerekmektedir. Sınıf savaşımının yükselişte olmaması gerçeğinin yanında önemli bir konu da burjuva kültürünün "özenti" şeklinde genç işçi ve emekçilerimizin yaşam biçimlerine enjekte edilme çabasıdır. Sınıfın karakterini ve yaşam biçimini deformasyona uğratan bu emareler ile mücadele ederken, bu koşullar altında örgütlenme faaliyetlerimizi yürüttüğümüz gerçeğini bir an olsun gözden kaçırmamalıyız.

Hamlemizin ilk ayında çeşitli Parti Örgütlerimizin bu alandaki deneylerini değerlendirme olanağı elde ettik. Partimizin kimi yetkili merkezi yöneticileri bazı toplantılara kendilerini deşifre etmeden katılarak tartışmalara müdahil oldular. İşyerlerinde ve işçi semtlerinde yaşanan sorunlar konusunda yürütülen tartışmalardan sonuçlar çıkardılar.

Söyle bir tablo ile karşı karşıyayız. Bir yanda 12, hatta bazen 15 saat gibi uzun mesai sürelerinde çalışmak zorunda kalan genç işçiler. Diğer yanda ise 10 saatlik kimi işyerlerinde de 12 saatlik mesailerde çalışan işçiler. Bir de büyük işletmelerde sendikaların Toplu İş Sözleşmesi bağladığı işyerleri, fabrikalarda çalışan resmen günde 8 saat çalışan sosyal güvenceleri ve hakları ülkemiz koşullarına göre en iyi durumda olan işçiler. Bu işçiler 6 gün çalıştırılıyor veya 6 günlük iş saatleri 5 güne paylaştırılarak 5 gün çalıştırılıyor.

Birinciler içinde sosyal güvenceden uzak çalışanların sayısı fazla. En iyi ihtimalde en az 10 saatlik bir çalışma mesaisi için asgari ücret düzeyinde net maaş alıyorlar. Çoğunluk işyerleri de bu ücreti günlük yevmiye olarak veriyor. Fazla mesai ücreti ödenmesi söz konusu dahi değil. İşten çıkarıldıklarında kıdem tazminatı vs gibi hakları yok. En az 6 gün çalışılıyor genelde 7 gün çalışılıyor.

İkinciler; sosyal olarak biraz daha iyi koşullarda çalışıyorlar. 8 saatlik asgari ücret üzerinden sigortalı iş akitleri mevcut ama fazla çalıştırılıyorlar. Ancak 10 saatten sonra ek ücret hakları olduğu tanımlanmış, fakat onu da alabilmeleri zor oluyor. Genellikle asgari ücreti aşan ödemeler elden nakit yapılıyor. Mesai ücretini talep ettiklerinde işlerinden olma tehlikesi ile karşı karşıyalar. İşten çıkarıldıklarında kıdem tazminatı asgari ücret üzerinden ödeniyor. Yasalara göre haftalık çalışma günü 6 gündür, ancak 7 gün çalışan işletmelerin sayısı az değil.

Üçüncüler; genellikle kurumsal, holding şirketi ve sendikaların örgütlü olduğu, Toplu İş Sözleşmesi yapılan işletmeleri kapsıyor. Diğerlerine göre daha iyi koşullarda çalışan bu işçi arkadaşlarımız bu tür işletmelerin içinde işverenin kurduğu taşeron işletmeler tuzağıyla karşı karşıyalar. Taşeron şirketler Toplu İş Sözleşmesi kapsamı dışında kalıyorlar ve işveren tarafından kadrolu işçilere karşı bir tehdit olarak kullanılıyorlar. Aynı işverenin kurduğu taşeron işletmelerde saat ücretleri daha düşük ve sosyal haklar kısıtlı.

Neo-liberal ekonomik politikalar koşullarında işçilerin gözleri pazar ekonomisin "nimetleri" ile kamaştırılmaya çalışılıyor. Ne kadar zor ve ağır şartlar altında çalıştırılırlarsa çalıştırılırlar, sos-

yal hakları ne kadar kısıtlı ve kimi durumlarda yok dahi olsa, işçiler ellerine geçen ücretlerle geçinmiyorlar, standartlarının üzerinde yaşamak adına borçlanıyorlar. Kimileri mümkünse birden fazla işte çalışıyor, kimileri ise -ki bu çok yaygın- kredi kartı üzerinden borçlanarak yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. Kredi kartı borçlanmaları dışında tüketici kredisi, konut kredisi ve taşıt kredisi kullananların sayıları az değil.

Fazla mesai yapma konusunda itirazsız kabul etme durumu ve mümkün olan koşullarda iki işte çalışma alışkanlığı sınıf içinde yaygınlaşmış durumda. Özellikle hizmet sektöründe çalışanlar veya büyük işletmelerde hizmet işleri yapanlar ikinci işe gitme konusunda yaygınlık gösteriyorlar. Ağır işlerde günde 12-14 saat çalışanların doğal olarak öyle bir "şansları" olmuyor. Bu konularda size karşılaştığımız üç örnek vermek istiyoruz.

Toplu İş Sözleşmesi de olan büyük bir fabrikada günde 8 ila 10 saat arası çalışan bir elektrik teknisyeni işçi arkadaş, mesai sonrasında kimi zaman gece 12'lere kadar uzayan, evlerde tamir, bakım veya küçük inşaatlarda, renovasyonlarda, elektrik tesisat işlerine gitmektedir. Bu işçi arkadaş sabah tekrar saat 5'te kalkarak normal sigortalı mesaisine gitmektedir. Asgari ücret üzerinde nitelikli işçi olarak aylık 3000 TL maaşı olan bu işçi arkadaş, yaptığı ilave işlerle bir o kadar daha para kazanıp evine aylık 6000 TL getirebilmektedir.

Bir başka örnek, yine büyük bir işletmede asgari ücretle ağır vasıta şoförü olarak hammadde taşımada çalışan bir işçi arkadaş ile ilgili. Bu arkadaşımız da mesai sonrası akşam 8'den gece 12'ye kadar taksit sürmekte ve sabah 5'te tekrar mesaisine gitmektedir. Bunu haftanın 7 günü uygulamakta ve evine ekstra aylık 2000 TL gelir getirebilmektedir. Eve getirdiği toplam para böylece 4400 TL bazen taksiden fazla kazanabilirse 4500 TL olmaktadır.

Bir diğer örnek. Asgari ücretle hastahanedeki hasta bakıcı olarak çalışan bir işçi arkadaş, mesai çıkışı akşam 8'den sabah 6'ya kadar evde hasta bakıcılık yapmakta ve sabah "ekstra" olarak adlandırdıkları bu işten 10 saatlik mesai sonrası çıkarak tekrar asgari ücretle çalıştığı işine gitmektedir. Bunu haftada 4 gün uygulayarak ekstradan ayda 2400 TL ilave ve vergisiz para kazanmaktadır. Bu miktarı aldığı 2000 TL asgari ücretle eklediği zaman evine aylık 4400 TL götürülebilmektedir ki, bu miktarla 5 kişilik bir aileyi ancak geçindirebilmektedir.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Yıllık senelik izinlerini kırsal alana giderek tarlalarda ürün toplayarak değerlendirip ek kazanç elde edenlerden, hizmet sektöründe veya fabrikalarda (özellikle tekstil ve kimya sektöründe) çalışan kadın işçilerin mesai sonrası temizlik işi yaparak ilave gelir elde etmeleri gibi daha onlarca, yüzlerce örnek verilebilir. Mesai dışında seyyar satıcılık yapan kadın ve erkek işçilerin de sayısının küçümsenemeyecek kadar fazla olduğu gerçeği ile karşılaştık.

Önemli olan bu gerçekleri nasıl değerlendireceğimizeyizdir.

Bir tane değerlendirme şudur. Durum tespittir. İşçi sınıfının yapısı 1980 öncesi işçi sınıfının yapısı ile farklılıklar göstermektedir. 1980 öncesi işçi ve emekçiler özellikle sendikaların örgütlü oldukları işletmelerde hak alma mücadelelerine daha çok katılıyor ve haklarını sendikaları öncülüğünde elde etme inancıyla ilave haklarını kazanmak için toplantılara katılıyor, örgütleniyor ve direnmiyorlardı. Bugün işçiler, girdikleri kredi ve kredi kartları borçlan-

IV. Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi

(İkinci sayfanın devamı)

malarının baskısı altında kendi tekil çözümlerini bulmaya çalışıyorlar. Sendikal mücadeleye inançlarını ve güvenlerini yitirmiş durumdadır.

Özellikle 1983 yılından itibaren ülkede etkisi yaygınlaşan neo-liberal ekonominin sonucunda işçi ve emekçiler 1980 öncesi yoksulluk koşullarını "görece" aştılar. İşgücü sömürsü daha da artmasına rağmen kapitalizmin yarattığı yeni araçlarla (taksitler, senetler, daha sonra kredi kartları ve krediler ile) tel dolapların yerini buzdolapları, olmayan çamaşır makineleri ve bulaşık makinelerinin edinilmesi, daha önce hemen hemen hiç mümkün olmayan 2. el dahi olsa taşıt alımları ve zamanla gecekonduların apartmanlara dönüştürülmesi veya daire satın alınması gibi değişimler yaşandı. Biz kesinlikle işçi sınıfının ve emekçilerin yaşam standartlarının yükselmesine karşı değiliz. Ancak en doğal hakları olan bu standartlara sahip olmaları işçi ve emekçi aileleri korkunç bir borç girdabına sokmuştur. Bu girdaptan da çıkmak için yeni ek çalışma yöntemleri veya mesaiye kalma yoluyla gelirlerini artırma çabasına yöneltmiştir. Çünkü işverenlerin işgücü sömürsü bu dönemde eskisine oranla daha da artmış ve ücretliler emeklerin karşılığını daha az alır olmuşlardır.

1980 öncesi Gecekondu Mahalleleri olan, yolları dahi olmayan, Belediye otobüslerinin zorla ulaştığı semtler yenilenerek şehirleşme sağlanmış, ama aynı zamanda oluşan ve daha sonra yeni ilçeler altında birleştirilen bu semtler AVM'leri, mağazaları, kafe ve restoranları ve alış-veriş caddeleri ile tüketimi cezbedici ve körükleyici bir duruma getirilmişlerdir. İlçe merkezleri o ilçede yaşayan işçi ve emekçilerin alım güçlerinin çok üzerinde ve nite-likte bir arz ile donatılmıştır. Ve nasıl oluyorsa bu ticarethaneler (AVM'ler dahil) yaşamlarını sorunsuz yürütmekte, hatta sayıları ve çeşitlilikleri gün geçtikçe artmaktadır.

Aktarmaya ve resmetmeye çalıştığımız bu koşullar işçi ve emekçilerin, onların ailelerinin ve özellikle çocuklarının da tüketim alışkanlıklarını değiştirmiştir. Hane giderleri, harcama oranları çeşitlenmiş ve yükselmiştir. Neki, bunun karşılığında aslında çalışılan süre ve harcanan işgücü orantısız olarak artmıştır. Kat ve kat artan sorunlar karşısında örgütlü mücadele yerine bireysel çözüm arayışları konusunda arayışlar yaygınlaşmıştır.

Karşılaştığımız kimi pratiklerle ilgili şöyle somut izlenimler edindik. İşçiler, hem de sendikal çalışmanın ötesinde sınıf bilinci sahibi işçilerin bir araya gelmelerinde dahi sorun yaşanmaktadır. Haftanın altı günü çalışmaktalar ve eğer işveren zorunlu Pazar mesaisine çağırılmazsa Pazar günlerini dinlenme ve aileleriyle zaman geçirmeye ayırmak durumunda kalmaktadırlar. Buna ihtiyaç duyuyorlar. Haftada kimi zaman boş oldukları bir günde dahi aynı işletmede veya birbirine yakın işletmelerdeki işçi arkadaşların bir araya gelmesi zorlaşmaktadır. Ya mesailer bir birine uymamaktadır, ya da farklı insani gereksinimler toplanmalarına engel olmaktadır. Bu durum da parti örgütlerimizin ve yoldaşlarımızın ilişki içinde oldukları her bir işçiyle kimi zaman bireysel olarak ilgilenmeleri ve küçük gruplar halinde durumu uygun olan işçilerle toplanmalarına yol açmaktadır. Bir de bu sorunların üzerine ekonomik nedenlerden dolayı bazı işçi arkadaşların haftada tek serbest günlerinde ek işlere giderek ekonomik sıkıntılarını aşma çabaları söz konusudur. Bu arkadaşlarla da ancak hafta araları müsait zaman yaratıldığında bireysel görüşmeler gerçekleştirilebilmektedir.

Bu koşullarda parti örgütlerimiz ve yoldaşlarımız için yeni yol ve yöntemler geliştirme ihtiyaçları doğmaktadır. Pazar günleri spor müsabakaları, ailelerin de katılımı ile kahvaltılar düzenlemek, edebiyat okumaları yapmak gibi etkinliklerde bir araya geliyorlar ve ilişki sürdürmenin yollarını geliştiriyorlar. İşçi aileleri arasında dayanışma amacıyla öğrenim gören çocuklarının ev ödevlerine yardım, merkezi seçme sınavlarına hazırlık gibi faaliyetler, müzik, resim, spor dallarında aktiviteler geliştiriyorlar. Ancak, bu tür faaliyetler ilişkilerin sürekli hale gelmesi ve dayanışma olgusunu geliştirmeye katkı sağlarken, doğrudan işletmelerde sınıf örgütlenmesinin genişletilmesi için yeterli olmamaktadır. Parti örgütleri bu sorunları aşmak için ne yapıyorlar? Bu konuda yararlı

ve yol açıcı görüşmeler, tartışmalar gerçekleştirildi.

Değerli Yoldaşlar!

Hamle sürecinde biriktirdiğimiz bu deneyleri genelleştirmek ve belki de henüz uygulamayı düşünmediğimiz yöntemler geliştirme konusunda sürekli bir çalışma içindeyiz.

Tartışmalardan çıkan sonuçlar iki yönlü bir faaliyetin gerekliliğinin doğruluğunun altını çiziyor. Partimiz tarafından daha önce de karar altına alınan biri birinden farklı faaliyet yöntem ve alanlarını paralel olarak yürütmemiz sınıf içinde yürüttüğümüz çalışmalarda partimize mesafe kazandırıyor. Uzun soluklu ve sabırlı bir çalışma olduğunu hiç bir zaman gözden kaçırmadan istikrarla bu alanı temel alan olarak geliştirmeyi sürdürüyoruz ve deneyleri genelleştirerek, eksiklik ve hatalarımızı gidererek devam ettireceğiz.

Birincisi; söz konusu işyerinde hangi sendika örgütlü olursa olsun, işçilerin sendikal çalışmaya katılımlarını geliştiriyor ve teşvik ediyoruz. Sendikalar gerici dahi olsa tabanda yürütülecek böyle bir çalışma söz konusu iş yerlerinde mesai saatleri içinde ve dışında işçilerin ekonomik ve sosyal sorunlarına sahip çıkma bilinçlerini artırıyor. Kimi sendika yönetimlerinin duyarsızlığına karşın, kimi sendikalarda Bölge Temsilcilikleri ve hatta merkezi yönetimlerinde duyarlılık yaratıyor ve yerine getirmedikleri görevleri yerine getirme konusunda baskı unsuru oluyor.

İkincisi; sendika örgütlenmesinin olmadığı işletmelerde işçileri sınıf sendikacılığı ölçütlerine uygun olarak çalışan işkolu sendikalarına üye yapmaya çalışılıyor ve işçilerle işletme dışında sendika toplantıları düzenlenmesini sağlanıyor. İşverenler her tür sendikalaşma girişimine işten çıkarmalar ile tepki gösterdiğinden, bu tehlikeyi gözeterek ilk aşamalarda işçilerin işlerini riske atmayacak şekilde örgütlenme çalışmaları sürdürülüyor.

Üçüncüsü; işçi hakları alanında özellikle hak talepleri ve direnişler yoluyla sorun yaşanan işletmelerde eylemlilikler düzenleyerek işçilerle ilişki geliştiriliyor. Bu tür çalışmalar sendikalar vasıtasıyla, ancak olamıyorsa işçi haklarını savunan emek eksenli demokratik örgütlenmeler vasıtasıyla gerçekleştirilmektedir. Bu örgütlenme aynı zamanda salt direniş ve hak alma mücadelelerinde değil, işçiler arasında dayanışma faaliyetlerinin geliştirilmesi konusunda da önemli işlevleri yerine getiriyor. İşletmeler dışında, işçilerin yaşamlarını sürdürdükleri semtlerde faaliyetler geliştiriyor ve Emek Konseyleri biçiminde örgütleniliyor. İşyerlerinde oluşturulanlar haricinde işçi semtlerinde de Emek Konseylerinin yaşama geçmesi geniş ve ciddi bir karşılık bulmaktadır. İşçiler ve aileleri arasında değişik görüşten insanların bir araya gelmesi ve dayanışma pratiği kazanmalarını sağlıyor. Hak arama amaçlı direnişler ülke gündemine yükseltiliyor, kamuoyuna yansıtılıyor, aynı sorunları yaşayan binlerce işçiye mücadele azmi, haklarına sahip çıkma ve direnme konusunda emsal oluşturuyor. Bu tür küçük ama yaygın direnişler ülke çapında dalga dalga gelişiyor.

Dördüncüsü; hiç bir zaman unutmamalıyız ki, güncel olarak sürdürdüğümüz sıralanan bu üç faaliyet biçiminin yöneticisi, yönlendiricisi ve sigortası sınıf içinde örgütlenen Temel Parti Örgütlerimiz'dir. Bu çalışmaların içinin politik olarak doldurulması, sendikal çalışma ve demokratik çalışmalarda ilişki kurulan işçilerin sınıf bilinçlerinin olgunlaştırılması, siyasal anlamda örgütlenmeye hazırlanmaları Temel Parti Örgütlerimizin en öncelikli görevleridir. İlgili İl ve Semt Komiteleri bu çalışmalarını düzenli olarak takip ediyor, her toplantılarının gündemlerinde yer veriyorlar. Özellikle stratejik büyük işletmelerde, yani fabrika, tersane, maden, yanısıra AR-GE merkezleri gibi bilişim alanında, bankalar ve bürolarda da tespit edilen pilot işletmeler birbirinden farklı işlevleri olan yukarıda sıraladığımız yöntemler çerçevesinde en önemli gündemimiz ve örgütlenme alanlarımızdır.

Yoldaşlar!

Yazının başında sınıfın içinde yaşadığı koşulları aktarmaya

IV. Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi

(Üçüncü sayfanın devamı)

çalıştık. Bunlar tamamıyla IV. Hamle sürecinde toplantılarda karıştığımız gerçeklerdir. Tablo budur ama bunu karanlık bir tablo çiziyor olarak algılamak gerek. Bir hastalığı tedavi etmek için önce doğru teşhis koymak gereklidir. O açıdan da gerçekleri görmekten kendimizi alıkoymamalıyız. Sorunları açıkça tespit edip tartışmalıyız ki çözümlerini de beraberinde üretebilelim. Bizim yaptığımız budur.

Belki bugün iğneyle kuyu kazırmaktayız. Kimi yükselişler ile durgunluklar hatta bazen gerilemeler at başı yaşanmaktadır. Ancak, hiç bir çaba ve çalışma boşuna olmamaktadır. Bugün büyük zorluklar ve bazen de bizlere sanki karşılığını tam olarak üretemiyor gibi gözükken çalışmalar aslında çok önemli ve ciddi çalışmalardır. Neden? Çünkü sınıf içinde biriken bu sorunlar, ve bugün sınıfı bireysel çabalara yönelten koşullar, yarın kredilerin ve kredi kartlarının patlaması ile büyük ve güçlü bir heyelana dönüşecektir. Bir anda işçi sınıfı ve emekçiler safında toplumsal patlamalar oluşacaktır. Burjuvazinin ömrünü uzatmak için geliştirdiği neo-liberal politikalar onları kurtarmayacak, ekonomik kriz derinleşecek, krizin yükünü daha fazla işçi ve emekçilere yüklemeye çalışacaklar ve eninde sonunda sınıf kendi haklarına savaşarak sahip çıkma sonucuyla yüzleşecektir. O zaman işçi ve emekçilerin kaybedecekleri veya ödemekte yükümlü oldukları krediler, kaybetmekten korktukları işleri kalmayacaktır. Çünkü işlerini kaybetmiş, kredileri patlamış ve icra memurları kapılarına dayanmış olacaktır. İşte o zaman dişe diş bir savaşım gündeme gelecektir. O savaşımı yönlendirip yürütecek olanlar da bugün iğneyle kuyu kazarcasına mücadele eden sınıf bilinçli öncü işçiler olacaklardır, onların sendikal ve demokratik kurumları olacaktır. Tüm bu sınıf savaşları da partimizin, Türkiye Komünist Partisi'nin politik ve örgütsel yönlendiriciliğinde gelişecektir.

Bütün bu nedenlerden dolayı, bugün bizi görünürde tatmin etmese de, yığınsal kalkışmalara sebep olmasa da, gerçekleştirilen her direniş, harcanan her emek, kurulan her yeni komite, her yeni ilişki, yarın için belirleyici bir yatırımdır, ön çalışmadır, yarının yığınsal işçi direnişlerinin ekilen tohumlarıdır.

Partimizin sınıf içinde Temel Parti Örgütleri örgütlenmesini iletmesi, genç kadın ve erkek işçiler arasından partiye yeni üyeler kazanması, kazanılan yoldaşların ve kurulan yeni Temel Parti Örgütleri'nin Marksizm-Leninizm eğitimi almaları, teorik, ideolojik ve politik olarak yetkinleşmeleri önümüzdeki süreçte muhakkak kızı-şacak ve yükselecek olan sınıf savaşımının teminatıdır. Bugün uyguladığımız, özel önem verdiğimiz bu çalışmalar partimizin de geleceğinin niteliksel ve niceliksel olarak temel taşıdır. Sınıf içinde yürüttüğümüz bu siyasi örgütlenme çalışmasını başarılı kılmak, eksenini sürekli geliştirmek için işçi sınıfının ve emekçilerin günlük

ekonomik, sosyal, demokratik mücadelelerinin içinde olarak, bu süreçlerin politik yönlendiricisi olma becerimizi geliştirmeye çalışıyoruz.

Kuşkusuz ki aynı alanı ilgilendiren ama ayrı niteliksel özellikler taşıyan çalışmaları birbirine karıştırmıyoruz. Farklı siyasi tercihlere sahip geniş işçi yığınları arasında yürütülen ekonomik, sosyal ve demokratik kitle çalışmalarımızın niteliği ile bu işçiler arasından kazanılan öncü ve sınıf bilinci almış işçiler arasındaki çalışmalarımızın niteliği arasında fark var. Partimiz yasaklı olduğu için partilediğimiz işçiler konusunda çok hassas davranıyor ve parti örgütlerimizin güvenliğini titizlikle gözetiyoruz. Bu nedenle parti örgütlerimizin yönlendirmesinde, yönetiminde ve denetiminde sınıf bilinci almaya yönelen, ancak partilenme aşamasına henüz gelmeyen işçiler arasında İşçi Komiteleri ve İşçi Eğitim Grupları kuruyoruz. Bu örgütlenme araçları ekonomik, sosyal ve demokratik mücadele içinde öne çıkan, sınıf bilinci almaya açık olan ve alan ama henüz parti üyesi olma niteliğine farklı nedenlerden dolayı ulaşamamış olan işçi ve emekçilerin yetişmesi ve gelişmesi için bir okul olmaktadır. Aynı zamanda da siyasal anlamda örgütlü mücadeleye bir hazırlık görevi görmektedir.

Hamle süreci bu ve benzeri konuların ayrıntılarına kadar incelenip tartışıldığı ve çalışmalarımıza yön veren bir içerik taşımaktadır. Bu yılki IV. Hamle döneminde ağırlıklı çalışmalarımızı genç kadın ve erkek işçilerin örgütlenmesine ayırdığımızdan, Hamlenin birinci ayında üç ilde yapılan toplantıların bilgilendirmesini bu yazımızla aktarmaya çalıştık. Önümüzdeki iki ay aşkın süreçte de edineceğimiz yeni deneyleri ATILIM sayfalarında paylaşmaya devam edeceğiz. Bu değerlendirme yazılarımızın ele alınıp incelenmesi, üzerinde tartışma yürütülmesi ve kendi illerimizdeki parti örgütlerimizde bu deneyimlerden sonuçlar çıkararak çalışmalarındaki eksiklikleri gidermemiz Hamle'mizin amaçları arasındadır. Parti Örgütü canlı bir organizmadır, sürekli geliştireceğiz, iyileştireceğiz, eksiklerimizden arınacağız, bu deneyleri Parti MK'si ile paylaşarak gelişmesini, deney aktarımının sağlanmasını ve bütün parti örgütlerinin, yoldaşlarımızın bu deneylerden, hatta sadece başarılarımızdan değil, eksikliklerimizden de deney çıkarmasını sağlayacağız.

Partimizin 100. kuruluş yıldönümüne bu bilinç ve kararlılık ile hazırlanıyoruz. Tüm Parti Örgütlerimizin ve yoldaşlarımızın çalışmalarında üstün başarılar diliyoruz.

Komünist selamlarımızla
Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Sekreterliği
21 Kasım 2019

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 103üncü Yılında...

(Birinci sayfanın devamı)

Rusya bugün olduğu gibi olamazdı. Kısacası o yatırımlar Rusya'ya bugüne kadar getiren köklü yatırımlar olmuşlardır. Değilse, 1991'den beri Rusya'da taş üzerine taş konmadığını hepimiz biliyoruz. Bugün sağlık ve eğitim sistemi tüm BDT ülkelerinde yaygın olarak mevcutsa, demiryolları ve elektrifikasyon eksiksizse, metropollerde bir milyon nüfusun olduğu tüm şehirlerde metro varsa, Orta Asya'nın en uçra köylerinde dahi kültür ve edebiyat bu denli yaygın hale gelmiş ve köy evlerinde klasik müzik dinleniyorsa, Orta Asya Cumhuriyetlerinde okuma yazma oranı ve üniversiteli sayısı bu denli fazlaysa, bugün işletilmese dahi binlerce sanayii işletmesi kurulmuş ve kalifiye elemanlar yetiştirilmişse, bütün bunlar Sovyet Sosyalizmi sayesinde gerçekleşmiştir. Ve bugün Rusya Federasyonu ile BDT ülkeleri bu temellerin üzerinde ayakta durmaktadır.

Biz, Parti olarak tüm bu yaşananlardan gerekli sonuçları çıkararak Türkiye'de sınıf mücadelesinin başarıya ulaşması için mü-

cadele ediyoruz. Türkiye'de Federatif ve Sosyalist bir Cumhuriyet modelinin gerçekleştirilmesini ön görüyoruz. Bu amacı belirlerken de Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin deneyleri bize yol gösteriyor. Partimizin kurucu Genel Başkanı, Mustafa Suphi yoldaşın "Amele ve Reçberlerin Şuralar Cumhuriyeti" söylemini günümüz koşullarına uyarlayarak stratejik amaçlarımızı belirliyoruz. Ve hiç bir zaman unutmuyoruz ki; "Türkiye Komünist Partisi Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin etkileri altında doğmuştur".

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
7 Kasım 2019